

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Żywicka

w sprawie z powództwa P. R.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w K.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 października 2025 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 17 czerwca 2024 r., sygn. akt V Pa 124/23,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od P. R. na rzecz P. S.A. w K. 240 zł (dwieście
czterdzieści złotych) wraz z odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
kasacyjnym.**

[r.g.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z 17 czerwca 2024 r. w pkt I. oddalił
apelację wniesioną przez P.R. od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z 25
października 2023 r. oddalającego powództwo o przywrócenie do pracy; w pkt II.
zasądził od P.R. na rzecz P. S.A. w K. kwotę 120 zł tytułem kosztów procesu za

drugą instancję z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia ogłoszenia wyroku do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o nieprzyjęcie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania, a z ostrożności, w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o oddalenie skargi kasacyjnej, w obu przypadkach o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

P. R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w z 17 czerwca 2024 roku, zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając:

a. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 30 § 4 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na braku zbadania, czy pozwany pracodawca wskazał w wypowiedzeniu umowy o pracę z 22 maja 2023 roku przyczynę wypowiedzenia: „narażenie pracodawcy na straty finansowe wynikłe przez celowe uszkodzenie przez pracownika maszyny, co uniemożliwiło pracę kolejnej zmiany na tej maszynie”, która była uzasadniona, prawdziwa i rzeczywista, w sytuacji, gdy maszyna nie została uszkodzona, a na kolejnej zmianie odbywała się praca, co nie naraziło pracodawcy na straty finansowe, a co miało wpływ na wynik sprawy poprzez wydanie przez Sąd II instancji oczywiście nieprawidłowego orzeczenia;

b. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na nieprzywróceniu skarżącego do pracy w sytuacji, gdy wypowiedzenie umowy o pracę było nieuzasadnione, co miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez wydanie przez Sąd Okręgowy w Kielcach oczywiście nieprawidłowego orzeczenia;

c. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji polegające na braku rozważenia i oceny wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów, co skutkowało wydaniem przez Sąd drugiej instancji oczywiście nieprawidłowego orzeczenia,

d. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku: materialnoprawnej

podstawy rozstrzygnięcia, samodzielnych rozważań sądu, w tym oceny dowodów i argumentacji prawnej, która doprowadziła do wydania wyroku, w konsekwencji czego wyrok nie nadaje się do kontroli kasacyjnej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżone orzeczenie Sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza prawo materialne, tj. art. 30 § 4 k.p. oraz art. 45 § 1 k.p., poprzez niewłaściwe ich zastosowanie, które to naruszenia spowodowały wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Zdaniem skarżącego, oświadczenie o wypowiedzeniu mu przez pozwaną Spółkę umowy o pracę z dnia 22 maja 2023 roku naruszało w sposób kwalifikowany przepis art. 30 § 4 k.p., albowiem wskazana przyczyna: „narażenie pracodawcy na straty finansowe wynikłe przez celowe uszkodzenie przez pracownika maszyny, co uniemożliwiło pracę kolejnej zmiany na tej maszynie” nie była prawdziwa, istniejąca i rzeczywista, gdyż maszyna nie została uszkodzona, a na kolejnej zmianie odbywała się praca.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej

charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPIUS 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695).

Przedmiotowa skarga nie jest oczywiście uzasadniona w zaprezentowanym wyżej rozumieniu.

Argumentacja mająca uzasadniać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, ogranicza się do przedstawienia stanu faktycznego sprawy wynikającego z dokonanej przez skarżącego własnej oceny zebranego w tej sprawie materiału dowodowego. Z całą pewnością brakuje jej zatem waloru ogólności i uniwersalności, a co szczególnie znamienne, w istocie stanowi ona próbę podważenia przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji oceny materiału dowodowego oraz dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych, z których Sąd

ten wyprowadził wniosek, że samowolne i nieodpowiedzialne zachowanie powoda zagrażało niewątpliwie interesom pracodawcy i naraziło go na stratę wskutek utrudnień oraz opóźnień na linii produkcyjnej cukierni. Co istotne, jeśli powód zauważył jakąkolwiek niepokojącą rzecz przy maszynie, awarię lub inne zdarzenie, które w jego ocenie utrudniały lub uniemożliwiały pracę, to powinien to niezwłocznie zgłosić pracodawcy, a nie podejmować na własną rękę prób jej naprawy. Tym bardziej, przecinać za pomocą noża jakiekolwiek elementy. Było to zachowanie nieodpowiedzialne i niebezpieczne. Postępek powoda na jakiś czas, a przynajmniej do momentu dostarczenia nowego paska, zakłócił rozpoczęty przez pozwaną spółkę proces zmian technologicznych na linii produkcyjnej. Zachowanie pracownika pociągające dla pracodawcy chociażby takie konsekwencje nie może być akceptowane, a tym samym może być przyczyną rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem.

Sąd Najwyższy podkreśla w związku z tym, że powoływanie się na błąd w przeprowadzonej ocenie dowodów i dokonanych na tej podstawie ustaleniach faktycznych nie może być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), ponieważ ustalenia te są wynikiem swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd *meriti*. Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., jest natomiast związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznej ocenie i tak musiałby uwzględnić owe ustalenia faktyczne przy rozpatrywaniu powołanych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego, którego przepisy stanowiły podstawę prawną rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeciono stosownie do art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

M.G.

[r.g.]

